
EVERSHARP

Og årets kætterpris går til ...

I denne for evangeliet så frugtbare tid (hvor såvel den hellige messe som den hellige skrift sælges under samme subtile slogan som læskedrikken: "Coca-Cola Classic – nu med forbedret smag!") er der som bekendt mange, som på den mest inspirerende måde udtaler sig på folkekirkens vegne.

Og nu kan man tilmed gøre det med brug af en fælles folkekirkelig "visuel identitet." Onde tunger – og dem er der beklageligvis fortsat overmåde mange af – vrænger ganske vist, at det er ganske passende, at folkekirken nu har fået et logo, der æstetisk passer bedst på bagsmækken af en Citroen 2CV ved siden af "atomkraft nej tak" og "BUPL for fred".

Men lad dem blot vrænge. Vi, der skuer fremad, ved jo, at netop en bordskåner dekoreret med en blanding af vingummibamser og hønseringe omkring et gabende hvidt(eller sort) hul(en korsformet tom grav eller – endnu mere genialt – et dekonstrueret nøglehul der åbner mod intetheden?), er den helt rigtige måde at positionere folkekirken som en forandringsparat og inkluderende organisation.

Vor eneste umiddelbare anke er, at vi blandt vingummibamserne og hønseringene har ledt forgæves efter *pranavaen, yin og yang, halvmånen, thorshammeren, elektronbanen, dna-strengen* og andet, som kan demonstrere den sande bredde og dybde i vor nuværende folkekirke. På den anden side kan vi forstå på formanden for "styregruppen for folkekirkens visuelle identitet", den ær værdige biskop Karsten Nissen, at det er et

FOLKEKIRKEN

omfangsrigt og uhyre grundigt arbejde, såvel styregruppen som den af styregruppen nedsatte arbejdsgruppe har udført på deres talrige weekendseminarer sammen med et designfirma, der helt tilfældigt er fra biskoppens eget nærområde og hidtil hovedsageligt har designet åndløse kopiprodukter til Kop og Kande.

Vi tvivler derfor ikke på, at det er efter grundige og uantastelige analyser, man er kommet frem til, at det endnu ikke er alle kredse i folkekirken, som er modne til at erkende, at en kirke, som understøttes af en officielt relativistisk og multireligiøs statsmagt, naturligvis ikke selv kan være ekskluderende, monoreligiøs og fordomsfuld. De tilbageskuende forstår ikke, at det til alle tider forholder sig således, at den, som betaler musikerne også bestemmer, hvad der spilles. Når Herren skifter musiksmag, må musikerne naturligvis enten skifte repertoire eller forlade stillingen. Og forlade stillingen må vi for guds skyld ikke, thi så ville vi jo svinge folket! (Og så er der jo i øvrigt så frygtelig koldt derude på Herrens Mark. Ikke engang en sølle tjenestemandspension kan opspores derude.)

Ingen er mere klar over folkekirkens historiske forpligtelse til at følge med tiden, hvor den end bærer os hen, end nær væ-

rende tidsskrifts styregruppe. For at hjælpe på forståelsen for den multireligiøse nødvendighed har også vi derfor nedsat en arbejdsgruppe, som med brug af logoet kan bidrage til koret af stemmer, der udtaler sig på folkekirkens vegne.

Ganske vist har Fællesfonden ikke kunnet afse midler til, at også vi kunne afholde en række weekendseminarer med flittig brug af konsulenter og specialister fra vort lokalområde, og vi har tilmed hidtil måttet arbejde ganske uden diæter. Alligevel har vi skabt grundlaget for, hvad vi tror kan blive en af de søjler, der skal bære fremtidens folkekirke. Vi har skabt den arbejdsgruppe, som for alvor kan gøre folkekirkens bredde klar for verden. Vi har i al beskedenhed kaldt arbejdsgruppen "*Congregatio pro doctrina fidei et Inquisitionis*", eller som det ville lyde i "Den nye Aftales" dejligt imødekommende strejet-talk: "Folkekirkens troskongregation og inkquisition".

Nu er der måske nogle, der har set History Channel og derfor tror, at der er en bismag ved et sådant navn. At det betyder, at vi vil brændemærke personer med kætternavnet og den slags.

Men det kan kun skyldes, at de har overset de gigantiske fremskridt den teologiske videnskab har beriget verden med de seneste hundrede år. Stort set alle centrale teologiske ord betyder i dag det modsatte af, hvad de gjorde for hundrede år siden. Lad os se på nogle få eksempler:

–"Evigheden" betyder "øjeblikket".

–At "opstå til det evige liv" betyder at "leve i nuet".

– "Omvendelse" betyder "indrømmelse".

–At "tage korset på sig", betyder "at realisere sig selv".

–"Mission" betyder "dialog".

–Missionær betyder "medvandrers".

– "Jomfru" betyder "ung kvinde der havde sex før ægteskabet".

–”At være troende” betyder ”at være vantro”.

–At ”tilgive synder” betyder at ”se igennem fingre med”.

–”Gå bort og synd ikke mere” betyder ”har du lyst har du lov”,

– ”Gud blev menneske” betyder ”mennesket er gud”.

–Osv.

Ja, vi lever så sandelig i spændende og kreative tider.

De som i dag især fortjener ros for deres tro, er ganske rigtigt dem, som tvivler eller er vantro. En af sidste århundredes mest tiljublede systematiske teologer udgav således ligefrem en bog med titlen. ”Herre, giv mig mere vantro!”. Bogen anbefaler på den mest dybsindige vis gerningsretfærdighed gennem vantro. Ikke underligt at forfatteren inspirerede hele legioner af præster, som den dag i dag flittigt forkyn-der frelse ved hjælp af vantroens og tvivlens gode gerning.

Og på samme måde er det gået med ordet kætter. Det er i dag et entydigt positivt ord, thi det viser, at man ikke hører til de fromme farisæere, men tværtimod er inkluderende, åben over for de skæve vinkler osv. At være kætter er i dag at være rettroende.

I denne ånd har vi i ”*Congregatio pro doctrina fidei et Inquisitionis*” besluttet fremover at promovere folkekirkenes nye identitet ved med jævne mellemrum at bære fremtrædende danske teologer og kirkefolk med priser såsom ”månedens kætter” og ”årets kætter”, ”opfindsomme kætter” osv.

Og for at spændingen ikke skal blive ulidelig, vil vi allerede nu glæde offentligheden ved at uddele den første pris: ”*Årets kætter 2012*”.

Det var i sandhed en svær opgave. Årets 2012 blev jo året, hvor folkekirken helt officielt og med tilslutning fra langt flertallet af sine præster og medlemmer tilsluttede sig det ældgamle gnostiske kætteri, ifølge hvilket mennesket ikke er skabt som mand og kvinde, men er en kønsløs åndelig skabning. Kønnen er en tilfæl-

dig social konstruktion. Med det kønsneutrale vielsesritual har folkekirken radikalt nyfortolket den hellige skrift og folkekirkenes bekendelsesskrifter og endegyldigt forladt en kristen antropologi i det hele taget. Nytolknin-gen blev nødvendig, da den fæl-leseuropæiske troskongregation i sin konvention af 7/4 2011 fast-slog: ”*gender shall mean the socially constructed roles, behaviours, activities and attributes that a given society considers appropriate for women and men.*”

Det viser vor nuværende her-skerklassens smidighed, at såvel folketing som folkekirke på kun et år indrettede sig efter dette nye paneuropæiske trosgrundlag.

Kætterdommen må her være ganske entydig, og det kunne derfor være fristende slet og ret at uddele prisen til folkekirken, eller til bispekollegiet. (Selv de to biskopper, som ikke umiddelbart kunne holde trit med frem-skridtet, mener jo, at det gnostiske menneskesyn kan rummes inden for folkekirken og er derfor per definition også kættere.)

Alligevel har vi fundet det rigtigst at udpege en enkelt rollemodel. En biskop hvis evner ud i kætteriet da også er ganske enestående: **Biskop over Roskilde Stift, Peter Fischer Møller**. Han var aktiv deltager i flere af årets kætterier, men vi vil her især fremhæve et stort og overras-kende stærkt og frimodigt kætteri fra hans side. Et kætteri som vi tilmed har nøje beskrevet fra hans egen hånd.

Den konkrete anledning er, at Peter Fischer Møller er formand for Danmission (Dvs. ”dandialog for medvandrere”). I denne forenings grænseløse og inkluderende ånd blev der afholdt en gudstjeneste, hvortil man havde inviteret en række muslimer til at delta-ge. Heri er der intet kættersk, thi det har altid været således, at der ved kristne gudstjenester har været plads til ikke-kristne, som forudsættes at være på vej til at blive kristne, og som derfor ønsker at

over være de kristnes gudsdyrkelse. Men deltagere i gudstjenesten kan de traditionelt ikke være, da gudstjenesten kun er for Guds kirke på jorden. Dvs. de døbtne kristne mennesker, som ved gudstjenesten samles med Gud og Hans hellige englekor.

Nu skete der imidlertid det, at muslimerne ved gudstjenesten ikke blot deltog som obser vatører, men gik til alters og der ved deltog i den kristne kirkes allerhel-ligste mysterium: den hellige nad-ver og kommunion, hvor brød og vin for vandles til Jesu kristne le-geme og blod, og hvor vi kristne, ved at spise det, på mystisk vis samles i et himmelsk fællesskab med levende og døde og får selve den almægtige Gud levende i os. Jesu offer på korset, det offer ved hvilket verden skabes og op-retholdes, bliver ved nadveren til levende virkelighed. Nadveren er der ved det helligste og vigtigste, der nogensinde sker på jorden.

At et ikke-døbt menneske del-tager i dette allerhelligste myste-rium strider mod al kristen lov og tradition. En teolog, som forsvarer noget sådant, kan følgelig rose sig af at være den værst tænke-lige kætter. Det må jo betyde, at han slet ikke betragter nadveren som Guds mysterium, men som et blot og bart menneskeligt skue-spil.

Man kunne dog tænke sig om-stændigheder, hvor begivenhe-den kunne forsvares. F.eks. hvis en muslim forud har modtaget grundig undervisning i den kristne lære, men blot endnu ikke døbt, og han så ved en gudstjene-ste, hvor han deltog som en slags lærling – det som i kirken kaldes ”katekumen”– endelig blev over-bevist om sandheden i den kristne tro, i hjertet fuldt og helt af-svor islams løgn og tyranni og be-kendte sin kristne tro. Skete det-te, så ville muslimen i det øjeblik, han gik til alters, ikke længere være muslim, men kristen, og han ville sørge for allerede dagen ef-ter også at modtage dåbens sakra-mente. (Det fremgår jo klart af

blandt andet folkekirkens beken-
delsesskrifter, at der ingen frelse
findes uden dåb, og at man uden
dåben ikke kan være deltager i
gudstjenestens fællesskab med
Gud.) Nadverdeltagelsen forud
for dåben ville formelt stadig ha-
ve været i strid med kirkens lov og
tradition, og det ville være biskop-
pens pligt at indkalde præsten,
der holdt gudstjeneste, til en sam-
tale. Men når han så fik forklaret
omstændighederne med muslim-
mens gladelige omvendelse, vil-
le biskoppen naturligvis dømme
med skønsomhed. Det samme
ville være tilfældet, hvis en ikke-
døbt konfirmand gik til alters for-
ud for sin snarlige dåb.

Skulle det omvendt vise sig,
at muslimen dagen efter at have
modtaget det hellige sakramente
fortsat praktiserer sin muslimske
tro og på intet tidspunkt havde in-
tention om at gøre andet, så ville
det ifølge al ortodoks kristendom
være udtryk for den værst tænke-
lige vanhelligelse. En teolog, som
forsvarede muslimens handling,
ville der ved begå det værst tænke-
lige kætteri. Det kan jo kun skyl-
des, at han slet ikke mener, at nad-
veren er en hellig handling, men
blot et skuespil som vi mennesker
selv kan administrere og invite-
re til. Selve kernen i Den hellige
Nadver, nemlig alle kristnes fælle-
skab med hinanden og med Gud,
ville være benægtet der ved.

Det vidner imidlertid om Peter
Fischers store lærdom og jernvil-
je udi kætteriet, at han ikke blot
forsvarer muslimens ret til at del-
tage i nadveren, men afslutter sit
forsvar med denne rammende bi-
skoppelige sentens:

*"Den Gud, som i Kristus blev men-
neske, og som møder os personligt ved
nadverbordet, er ikke begrænset af vo-
res forskellige teologier og religioner."*

Hvilke beundringsværdig kraft
og styrke ligger der ikke i denne
formulering? Må man ikke beun-
dre, hvordan den ærværdige bi-
skop på diskret og kølig vis får
sine kritikere sat på plads, som
dem der slet ikke tror nok på
Gud? De forældede kristne tror

kun på en lille indsnævret og be-
grænset Gud, medens biskoppen
tror på den i sandhed ophøjede
Gud, for hvem der ingen græn-
ser findes. I Ham ophæves alle
paradokser. Også modsigelsens
grundsætning. Gud er grænseløs
og ikke bundet af noget. Biskop-
pens Gud er i sandhed hævet over
kristendommen. I sin lærdom véd
biskoppen naturligvis, at han ved
denne udtalelse ifølge al traditio-
nel kristendom begår et fornemt
stykke kætteri:

Ikke nok med at han reducerer
kirken, dvs. Helligåndens sam-
fund på jorden og dens lære til en
menneskelig opfindelse – til "vo-
res forskellige teologier og religi-
oner". – Det betyder også, at bi-
skoppen en gang for alle gør op
med, at den kristne religion er
Guds åbenbaring.

Men endnu mere væsentligt
gør biskoppen op med det, som
ud fra enhver religionsvidenska-
belig betragtning er kristendom-
mens enestående særkende: At
den almægtige Gud har ladet sig
begrænse, ja har ladet sig bin-
de på hænder og fødder. Det er
det, som er selve kernen i, at Gud
lod sig inkarnere i det lille barn i
krybben og levede et menneske-
liv på jorden. Det er Gud, som la-
der sig begrænse. Gud som lader
sig binde af sin kærlighed til men-
nesket. Den kristne lære har hid-
til været, at fordi Gud er fuldt og
helt tilstede i den inkarnerede,
korsfæstede og opstandne Jesus
Kristus og ikke kan mødes andre
steder end netop i ham, derfor
– og alene derfor – kan vi fuldt
og helt stole på Hans løfte til os
i Jesus Kristus. Såvel den hellige
skrift som oldtidens kirkefædre,
middelalderens skolastikere, re-
formationens Martin Luther og
folkekirkens Grundtvig er eni-
ge om dette: *Hvis gud ikke er bun-
det til kirken, men kan erkendes an-
dre steder end i Kristus, så kan vi ik-
ke være sikker på hans løfte til os og
så er han død forgæves.* Af denne
og andre grunde kan alle kristne
teologer fra Paulus til Grundtvig
enstemmigt fastslå, at en biskop,

som finder det naturligt, at en
muslim uden akut dåbsønske del-
tager i den kristne nadver, der ved
ikke blot vanærer frelserens lege-
me og blod, men også begår det
størst tænkelige kætteri.

Biskoppen demonstrerer en
enestående imødekommelse af
tidsånden og en stålsat vilje til
at skabe en helt ny religion, der
passer bedre til vores tid end den
dybt forældede og ekskluderen-
de kristendom. Det er en post-kri-
sten og trans-kristen gud, som her
forkyndes

På denne baggrund finder vi
her i kongregationen, at der slet
ikke kan være tvivl om, at det er
Peter Fischer Møller, som i år skal
tildeles den fornemme pris. No-
get større og mere udspekuleret
kætteri end hans kan knap tæn-
kes.

*Congregatio pro doctrina fidei et
Inquisitionis, Anno domini 2012.*

CTN

Kræmmermarked

Klatregudstjeneste, oplevelses-
vandring på Via Dolorosa, mer'
sex i kirken, hellige hotdogs, i
skoven med Paulus, korsvejsfesti-
val, kværnekor, bamsebrunch, fo-
rfattergudstjenester (prædikener
nu (tr ykt på Gyldendal), for-
uden katolsk inspirerede lysglo-
ber og pilgrimsvandring er et
udpluk af kandidaterne til Kriste-
ligt Dagblads Initiativpris 2012.
Initiativet med syndernes nådi-
ge forladelse har gennem længe-
re tid, og navnlig siden Gud for et
par år siden iflg. pastor Grønkjær,
Vartov, blev ny, ikke vakt den sto-
re interesse.

I dommerkomiteen sad bl.a.
Kirkeministeren, hvis gerninger
turde være dette blads læsere be-
kendt og leder Lars Kolind, hvis
møde med spejderbevægelsen
gjorde ham til den store leder,